

Luxusadó

Időnként elmereng az ember különleges vágyain, vajon azokkal nem esik túlzásokba esetleg? Azt is nehezen ítéljük meg, mennyire fontos ezek birtoklása és különösen az ára ésszerű-e? Mikor az emberben a vágy megfogalmazódik, akkor elég nehéz hideg fejjel végiggondolni és tárgyilagosan kijelölni a mértékletesség határait. Egyáltalán, miért is kellene meggondolni azokat a beszerzéseinket, melyekre vágyunk támad és van rá pénzünk?

Az önkorlátozás ellen mindig van megkerülő indok. Nekem fontos, mert speciális élethelyzetem, munkám vagy kedvtelésem van, ami indokolja a beszerzést. Rendben, de mégis, ez mennyiben tartozik a világi és esetlegesen sejtett égi küldetésemhez? Támogatja azokat vagy éppen eltereli a figyelmemet, elveszi erőforrásaimat érdemesebb helyekről? Olykor ingyenesen is alattomos trójai falovak leselkednek az emberre. Gyanútlanul engedhetek a csábításnak és egy olyan csapdába kerülök, amiben elveszíthetem uralmam az időm, energiáim fölött és esetleg fontosabb dolgaim kerülnek háttérbe. Ma igazán nehéz eladni azt a gondolatot, hogy ami ingyen van, az nem feltétlenül vissza nem utasítható, soha vissza nem térő lehetőség, de borzasztó sokba kerülhet és komoly kockázat lehet fontos dolgainkat illetően. A haszonszerzésnek sokkal veszélyesebb ösvényeit is gyakran járják gyanútlanul, ezért nem nagy csoda, hogy ilyen helyzetben nem látszik a kockázat.

Mikor az ember anyagi gondokkal küszködőket, szenvedőket lát, akkor különösen kiéleződik a kérdés, vajon én meddig mehetek el a javak szerzésében? Nekem talán csak egy szenvedélyem van, amely tudja apasztani a pénztárcámat, mégpedig a fényképezés. Időnként itt esek ezekbe a dilemmákba. Ez manapság lehet egy olcsó, de egy roppant drága kedvtelés is. Nagyon széles a skála. Ráadásul egy roppant bölcs fotós mondás szerint a legjobb fényképezőgép az, ami nálunk van. Kerestem a kiutat, hogy a feleslegemből e kedvtelésre költve miként tudom nyugtatni lelkiismeretemet és valóban meglátni azt, hogy ez a szükséglet indokolt-e. Legfontosabb dolgaim szempontjából azokat támogatja vagy éppen ellenük dolgozik? Ilyenkor segítő, böjtölő, önmegtartóztató megoldás, hogy nem veszem meg a kinézett eszközt rögtön, hanem csak egy árleszállításnál, ami egyben a korlátozás időtartamát beláthatatlanná teszi nehezítésként. Ennél magasabb fokozat, ha megvárom az első árleszállítás végét és megélem a veszteséget, hogy elszalasztottam a „kedvező” alkalmat. Majd egy második, harmadik hullámban veszem meg a terméket. Ennek a gyakorlatnak számos előnye van (nehézségei ellenére). A hosszas késleltetésben megerősödhet vagy kihunyhat az a meggyőződés, hogy nekem ez kell. Esetleg beúszik a gondolatainkba valami egyéb cél, feladat és boldog leszek, mert nem vásároltam hirtelen felindulásból. Az ember így képzeletében sokszor megéli a vásárlást és az eszköz használatát, ami megerősíti vagy eltántorítja. Praktikus előnye lehet a dolognak az, hogy egészen kiváló áron tudja végül megvenni azt a csábító holmit.

Ami legjobb, további megoldást találtam erre, az az önkéntes „luxusadó”. A beszerzési döntést könnyebbé teheti valamilyen irányban, ha valami komolyabb összeget szánok párhuzamosan egy jótékony célra „váltságul”. Meglepő árukapcsolás. Az ember szinte boldogan fizeti ki ezt a luxusadót, egy pillanatig nem bánja, hogy sokkal többbe kerül így a beszerzés. A kivárás, korlátozás, tanakodás elhozhatja a legjobb alkalmat és a jótékony célt is támogathatja. Azt tapasztalom, így sokkal nagyobb tud rugaszkodni az ember jócselekedeteiben, amiben azért jóval megfontoltabb, mint beszerzéseiben.

Templomlépcső, 2022. március